

VI I JA — GOLAČI

1.

Dozvolite, s oprostjenjem...

Ja sam, znate, golač.

Sasvim.

(To mi je odmah po rođenju bilo jasno.)

Revolucije su protutnjale, vrijeme je gazilo, kruške su sazrele, lišće je opalo, kiše se sasjekle.

I dalje, međutim, živimo.

Mi, vi i ja, golači.

Nedavno je održan jedan simpozijum.

A nešto prije, zapravo tek sjutračan, milicija je do zuba naoružana došla pod moj prozor od žežene pavlake i tražila preminulog ujaka moje susjetke.

Rekao sam im gdje mogu da nađu njegove kosti i njegov smrad, pa čak i to u koliko će sati biti svečani banket za rodbinu preminulog gada.

Oni su se u čudu pogledali.

Bezobrazan sam.

I šarmantan.

To mi, istina, često govore, no ja sam ipak siguran da će mog oca jednog dana proglasiti zločincem.

Zbog mene.

On je pogriješio.

2.

Sinoć je kiša lila k'o iz kabla.

Bio sam pijan.

Ili polupijan.

Uglavnom, vrtelo mi se. Mislim, u glavi.

Odijelo mi se zaljepilo za golost, a rijeka suza potekla je iz tromnih očiju mog prijatelja, takode golača.

Obrijani Raspućin se šeretski smješkao sa vlažnog zida, iznad mog kreveta, a samo nekoliko pedalja dalje trećerazredna reprodukcija »Kupačica«, boga li im u kosu, provokantno je olinjalim bedrima piljila u moju samoću.

Rembrant je mrtav.

I Napoleon.

Istruo je i jedan magarac.

Kad sam pojeo kolač, sestra mi je poslala pismo i zaželjela laku noć.

Sanjao sam šovinizam.

Rješenje sam našao u klozetu.

Onda sam se pružio krevetom, razuzdao i nasmiješio.

Napolju su klinici iz moje ulice psovali mater nekoj neidentifikovanoj pijanduri, koji je uporno proklinjao Zenicu i osam godina u njoj provedenih.

I on je psovao. Usput. Čak i boga.

3.

Pozorište u mom gradu prije neki dan je davalo akademiju povodom jednog »Oktobra«. Bio sam ushićen. Zadovoljan.

Divio sam se uhranjenim grudima jedne revolucionarke, koja je, u zapečku puškaranja, skinula obzire i gaće jednom »bijelom«.

Budoni je pućkao na sve to.

Lijevo bedro raskošne revolucionarke dobilo je komadić revolucije, a javno mnjenje mog grada zgrašalo se nad crvenom golotinjom i bijelim dojkama.

Jevtušenko je plakao za jednim mrtvim državnikom, a strina mog drugara umorno je cijedila poluprljavi veš iza šupe svoje svekrve.

Stihovi su ključali moju lobanju, a nečiji grudnjak je vijorio na jarbolu iznad biblioteke.

Divno.

Otišao sam na pijacu po banane, a u jutarnjem izdanju opštinskog lista provincijalista pročitao sam uočljiv konkurs o javašluku.

Lijepo.

Digao sam noge u vis pred nemoći da pljunem u lice svog profesora matematike koji me je raspalio saznanjem da sam duduk za matematiku.

Onda sam se, u suton, suludo cerekao pred kolor-slikom blagopočivajušćeg Boga Oca, kog moja baba svaki dan po dva-triput pozove za trpezu.

Onda sam počeo pucati od dosade.

Srećom, naletje na mene moja cura.

Ni pet ni šest, odalalih je voljom za ljubavlju.

4.

Ujutro su mi u školi rekli da sam stoka.

Nasmijao sam se.

Jer, samo tri dana prije — nazvali su me idiotom.

Opštinska kurva broj jedan, koja je prisustvovala svečanosti otvaranja mosta iznad Velike Rijeke koja dijeli Našu i Njihovu republiku, te večeri je na sebi iznijela i uznijela čitav birokratski personal našeg kotara i onda... i tome slično...

Šef nudističke plaže na jednoj rijeci izdao je proglas o zabrani skidanja i svlačenja na teritoriji naše regije, što se imalo odnositi na sve pripadnike domaćih nacija i nacionalnih manjina, jer je, shodno zakonu, proklamovana orijentacija ka konvertibilnijem području.

Bilo je to porazno za sve golače opštine.

Bili smo utučeni.

Štaviše, psovali smo mu Boga Sina.

Jedan mjesni pop je posuo svoju bradu di-di-ti-jem i poubijao za samo sedam minuta sve vaške na donjem dijelu tijela žene crkvenjaka Josifa.

Predsjednik mjesne zajednice istog sela smijao se istom popu u nepomenuti brk i pomenutu bradu, dok je sa njegovom ženom izigravao antikrista.

Bilo je to maestralno.

I divno.

A komandir stanice milicije, nekakva krtinja od čovjeka, bivši borac (na čijoj strani, vjerujte, ne znam), ishrknuo je svu trulež svog poziva na nos mog strica.

Moj djed mu je opsovao oca.

U lice.

5.

Stajao sam na brisanom prostoru pored željezničke stanice i redom sačekivao sve vozove koji su sa ogromnim zakašnjenjem bezglavo, ali trezveno srijali u Budućnost.

»Klikeri« su mi proradili i popiško sam okolinu željom za boljim sjutra.

Bio sam strašan.

Međutim, već sjutra sam dobio keca iz biologije, jer pojma nisam imao o seksu kao primijenjenoj umjetnosti.

To me je zbulilo.

Zabio sam prste u blato iznad svojih podočnjaka i pogledom kliznuo niz padine svoje golotinje.

Srce mi je kucalo na periferiji guše dok sam sricao samog sebe i dok sam uzburkanim mislima pomišljao na to kako ću još u toku današnjeg dana biti prisiljen da prokljujem sopstvene ambicije.

Za ručak sam pojeo grah. S kobasicom. I bijelim lukom.

Sirnu pitu isto tako.

Onda sam uništio jednu jabuku.

I legao.

Večerao sam samo jogurt, jer je dan bio sunčan i topao, s mjestimičnim naoblakama u planinskim područjima.

Izletio sam napolje, obgrlio i uza se pricvrljio noć. Zaridao sam nad nama. Bolje je, rekoh si, i to nego da drugi kukaju nada mnom, a da sam ostanem u čošetu vremena.

Zar ne?

U to sam siguran. Drago mi je.

6.

Sunce je diskontinuirano sijalo s nebeske tepsijetine, a krv je ekstremistički šikanirala ne samo moj samoupravni sistem potkožnog krvotoka, nego i svu moju raj, frustriranu nelikvidnošću u ličnim trenucima.

Tlapnja.

Djevojka mi je razbila nos. Oštrom potpeticom lijeve cipele. Onda je otac ubio tri arhandela u meni kad sam mu to rekao.

Nisam plakao.

Ali, majka je zato opet plakala nad sudbinom svog najljepšeg i najpametnije sina, uz TV-dnevnik.

Snaha, žena moga brata, proklinjala je po sedamsto trideset i treći put tog dana trenutak kad se moj burazer potrudio da na ovaj svijet ona porodi i trećeg sina. Mali je svu noć piškio, a pred zoru je izrazio nepokolebljivu želju i da kaki (pomislilih da je to i te kako bolje, od onoga kad mnogi ne najave želju, a puno kake).

Smijao sam se.

Zatim sam otišao zubaru.

Naravno, prečutao sam mu činjenicu da sam golač. Jer, mada nije znao, i sam je to bio.

Interludijum između njega i mene zaprepastio je pomoćno osoblje, a jedna drugarica mi je onda rekla da su Amerikanci po treći put odlepršali na piknik na Mjesec.

Cigarete su opet poskupjele.

A Rusi su se obrukali.

Zahvatio sam iz bunara svoje pokvarenosti vedro idiotizma i pošpricao braon tečnošću javnost svog grada.
Ljudi su se skamenili. U čudu.
Pucao sam od smijeha.
Go.

7.

No, kritični trenuci su nastali tek onda kada sam svojoj trenutno jedinjoj djevojci nagovjestio mogućnost zahladenja odnosa. Zapravo, zategnuća.

Buć.

Najprije je ćutala. Onda je pocrvenila. Konačno je zaridala.

Bilo mi je žao, što da krijem.

Moj Bog je, istina, pamtio i gore stvari mog ratifikovanog ateizma, ali opet mi je nekako papa Đovani XXIII izgledao ljepši od ovog Pavla VI.

Srce svijeta povremeno doživljava infarkte, ali zato je moj otac otišao na selo kod têtka i donio sepet šljiva.

Sunce je opet sijalo.

I Mjesec. Noću.

Mrz je stezao.

Kriza je prolazila.

Našao sam drugu djevojku. Zapravo, ona je našla mene na gradskom smetlištu, dok sam prekopavao po dubretu i izbljuvotinama javnog mnjenja mog grada. Onda sam pokucao na vrata njenog ljubičasto-rumenog srdaščeta, na što me je ona najprije začuđeno pogledala, zatim lupila jednim ubojito-pogibeljnim pogledom... Na kraju je razdrjlila svoje grudi i pustila me unutra.

Drugovi su mi se čudili.

I zavidili mi.

No, ko njih tretira? I maltretira?

Sad sam bio i kreten, i imbecil, i idiot, i stoka, i kiklop, i balvan, i sekira, i letva, i panj, i motika, i budala, i bedak, i buzdovan, i sivonja, i šaronja i...

Neka...

Još malo, pa će zima.

8.

Izvinite. I oprostite. Bezobrazan sam...

Poprilično.

Ali, molim lijepo, tata je kriv.

Rekao sam mu to. Juče.

Opaučio sam jednim oratorskim volej-udarcem sav zaostali komšiluk i odao se galopirajućim prostaklucima.

Svima sam psovao majku i babu, pa sam završio u miliciji.

Kritikovao sam savremene društvene tokove i mutljage i — dobio diplomu čednosti i poštenja.

No, ostao sam golać!

Nastavio sam da odlazim na »mokre baterije« srijedom u šest popodne i da mokrim svijetom i okolinom.

Upropastio sam tri para donova na cipelama dok sam propješačio mozgovge svojih pretpostavljenih.

I opet sam ostao na mjestu. Go.

Istina, bez ambicija, ali pun volje i entuzijazma.

Vjerovatno zato što u predvečerja djelujem seksepilno, onomad bih pozvan na jedan socijalistički svingeraj. »Mačke« su bile bijesne, uvijale su zadnjicama ispred naših pijanih noseva, dizale po jednu ili dvije nogice iznad nivoa svojih oblina i bacale nam se... na pupak!

Na žalost, i tu sam opet bio počeo da kritikujem, ali mi je moja cura sa metar razdaljine usta začepila jednim smrdljivim komadom torte od badema! Zagrcnuo sam se! Onda me je brzo pokupila i odnijela na, srećom, još jedan slobodan ležaj...

Više nisam bio zagrcnut.

Cerekao sam se sebi i ostalima do oko pola tri po ponoći.

Onda sam povratio. Bijes i jade.

Za taj dan to je bio dosta solidan rezultat.

9.

Književni kritičar jedne eminentne republičke kulturno-umjetničke revije dogiljao je jednog dana na nekakvu filmsku seansu u naš grad.

Popeo se na binu...

Publika ga je prebila na mrtvo ime i na sred podijuma!

Opet sam se slatko smijao.

Sjutradan su novine pisale o »skandalu«, a moja raja i ja smo, klošarski, žvakali svoje jezike u radnim popodnevnim satima.

Nedugo zatim smo se latili nečeg dosadnijeg, a najzgodnija djevojka iz razreda je tog dana posjetila ginekologa iz još uvijek neobjašnjivih razloga.

Mića »Top«, najveći »top« u Republici, pojeo je istog dana svoj promašeni kontrolni rad iz matematike.

Ponovo sam se cerekao.

Onda si rekoh da sam pretjerao. Dosta je.

10.

Pardonizujem se, molim.

Samo da se sortiram pored svoje »puce«, pa ću istog trenutka začutati i dozvoliti vam da se sredite.

Znate kako je... svijet vam je danas takav... Svak živ i mrtav negdje žuri...

Zato se opet pardonizujem.

Upravo mi se koristilo napunilo najčuvanijom toplom vodom, tako da svakog trenutka treba da se odsörtiram od svoje fanfulje i da se strmeknem u dotično korito.

Velim vam, hoću da sperem sa tijela i imena svog sve čime me je vrijeme isprljalo.

Lukavo, priznajte?

Evo, baš sada me mamica zove u korito, jer sam se, šta se može, tog dana po treći put usr'o u pelene...

GOTFRID BEN

LEPA MLADOST

KONCERT U BANJI

*Iznad bogalja i banjskih ugursuza,
suncobrana, psetanaca, krzna,
iznad jesenjeg mora i Grigove pesme.
Da li će Iris doći?
Ona zebe. I mali sivi štap u njenoj ruci
zebe s njom. Smanjuje se. Teži dublje u ruku.*

*Ti, zvončića u šal uvijenih,
krsta belog od temena i od zuba
što slatko pristaje ugazitosti tvojoj kad se smešiš!*

*Ti strma bela zemljo! O svetlosti mramora!
Ti šumno do moje krvi. Ti bistri zatone!
Golemi zamor plečki!
Nežnosti suknje oko njenih kolena!
Ti ružičasti prahu! Ti obalo konjica!
Ti što se dižeš s površine ljsuke.
U pregači s ljubičicama. Zagrljena glasnim cvetanjem.*

*O jeseni i vraćanja preko ovog mora!
Gradine se ruše. Nemoćni suri žal.
Nigde čuna, ni jedro da prođe
Ko će u zimi čekati na me?*

*S tušta daljina navejani
Na tma zvezdi ponovo rođeni
Do pred obalu ovu: — Iris gre.*

LEPA MLADOST

*Usta devojke koja je dugo ležala u rogozini
izgledala su veoma oglodana.
Kada su se otvorile grudi, jednjak je bio sasvim šupljikav.
Najzad u jednom listu ispod prečage
nalazio se polog mladih pacova.
Mala sestrice ležala je mrtva.
Druge su živele od jetre i bubrega.
Pile su hladnu krv i tu
proživele lepu mladost.
Ali brzo i lepo smrt ih stiže:
sve su zajedno u vodu bačene.
Ah, kako su samo cijukale njuškice!*